ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (kolmas koda)

12. oktoober 2007 *

Kohtuasjas T-474/04,

Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse GmbH, asukoht Bocholt (Saksamaa), esindajad: advokaadid M. Klusmann ja F. Wiemer,

hageja,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: A. Bouquet, keda abistas advokaat A. Böhlke,

kostja,

mille esemeks on nõue tühistada komisjoni 1. oktoobri 2004. aasta otsus (2004) D/204343 osas, milles see lükkab tagasi hageja taotluse kustutada komisjoni 10. detsembri 2003. aasta otsuse 2005/349/EÜ EÜ asutamislepingu artikli 81 ja EMP lepingu artikli 53 alusel algatatud menetluses (Kaasus COMP/E-2/37.857

* Kohtumenetluse keel: saksa.

– Orgaanilised peroksiidid) (ELT 2005, L 110, lk 44) lõplikust avaldatud versioonist kõik hagejat puudutavad viited,

EUROOPA ÜHENDUSTE
ESIMESE ASTME KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees M. Jaeger, kohtunikud J. Azizi ja E. Cremona,

kohtusekretär: ametnik K. Andová,

arvestades kirjalikus menetluses ja 8. juunil 2006 toimunud kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik

1 EÜ artikli 287 kohaselt „[ü]henduse institutsioonide liikmed ja ühenduse ametnikud ning muud teenistujad ei tohi isegi pärast oma ametikohustuste lõppemist avalikustada ametisaladuse pidamise kohustuse alla kuuluvat informatsiooni, mis puudutab ettevõtjaid, nende ärisuhteid või nende kulutuste komponente”.

2 Nõukogu 6. veebruari 1962. aasta määruse nr 17, esimese määruse asutamislepingu artiklite [81] ja [82] rakendamise kohta (EÜT 1962, nr 13, lk 204; ELT eriväljaanne 08/01, lk 3) käesolevas asjas kohaldamisele kuuluva artikli 20, pealkirjaga „Ametisaladus", lõige 2 sätestab, et „[p]iiramata artiklite 19 ja 21 sätete kohaldamist, ei või komisjon […], tema ametnikud ja muud teenistujad avaldada käesoleva määruse kohaldamisel neile teatavaks saanud informatsiooni, mis oma laadilt on ametisaladus".

3 Määruse nr 17 artikkel 21, pealkirjaga „Otsuste avaldamine", sätestab järgmist:

„1. Komisjon avaldab artiklite 2, 3, 6, 7 ja 8 põhjal tehtud otsused.

2. Avaldamisel nimetatakse osapoolte nimed ja otsuse peamine sisu; selles arvestatakse ettevõtjate õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi."

4 Käesolevas asjas kohaldatava komisjoni 22. detsembri 1998. aasta määruse (EÜ) nr 2842/98 poolte ärakuulamise kohta teatavates EÜ asutamislepingu artiklite [81] ja [82] alusel algatatud menetlustes (EÜT L 354, lk 18; ELT eriväljaanne 07/04, lk 204) artikli 13 lõige 1 sätestab:

„Andmeid, sealhulgas dokumente, ei edastata ega tehta kättesaadavaks, kui need sisaldavad mis tahes poole, sealhulgas komisjoni vastuväidete adressaatide, taotlejate ja kaebuste esitajate või muude kolmandate isikute ärisaladusi või muid konfidentsiaalseid andmeid […]. Komisjon kehtestab toimikutele juurdepääsemiseks

vajaliku korra, võttes nõuetekohaselt arvesse vajadust kaitsta ärisaladusi […] ja muid konfidentsiaalseid andmeid."

5 Komisjoni 23. mai 2001. aasta otsuse nr 2001/462 ärakuulamise eest vastutavate ametnike pädevuse kohta teatavates konkurentsimenetlustes (EÜT L 162, lk 21; ELT eriväljaanne 08/02, lk 152) artikkel 9 näeb ette:

„Kui kavatsetakse avalikustada teave, mis võib sisaldada ettevõtja ärisaladust, siis teatatakse sellest ettevõtjale kirjalikult ning põhjendatakse nimetatud kavatsust. Määratakse tähtaeg, mille jooksul asjaomane ettevõtja saab esitada kirjalikke märkusi.

Kui asjaomane ettevõtja esitab teabe avalikustamise suhtes vastuväited, kuid tõdetakse, et teave ei ole kaitstav ning seda on lubatud avalikustada, siis esitatakse see seisukoht põhjendatud otsuses, millest teatatakse asjaomasele ettevõtjale. Otsuses määratakse tähtaeg, mille möödudes teave avalikustatakse. See tähtaeg ei tohi olla lühem kui nädal teatamise kuupäevast arvates.

Esimest ja teist lõiget kohaldatakse *mutatis mutandis* teabe avalikustamise suhtes Euroopa Ühenduste Teatajas."

6 Nõukogu 26. novembri 1974. aasta määruse (EMÜ) nr 2988/74 Euroopa Majandusühenduse transpordi- ja konkurentsieeskirjades ettenähtud menetluste ja sundtäitmise rakendamise aegumistähtaegade kohta (EÜT L 319, lk 1; ELT eriväljaanne 07/01,

lk 61) artikli 1 lõike 1 punktist b tulenevalt kohaldatakse komisjoni õigusele määrata trahve ja sanktsioone Euroopa Majandusühenduse transpordi- ja konkurentsieeskirjade rikkumise korral muude kui ettevõtjate või ettevõtjate ühenduste taotlusi või teatisi, infonõudeid või uurimistegevust käsitlevate sätete rikkumise puhul viieaastast aegumistähtaega.

Asjaolud, menetlus ja poolte nõuded

7 Aastal 2002 algatas komisjon määruse nr 17 alusel uurimise Euroopa orgaanilise peroksiidi tootjate vastu, kelle hulgas olid AKZO kontsern; Atochem'i õigusjärglane Atofina SA (edaspidi „Atochem/Atofina"); Peroxid Chemie GmbH ja Co. KG, mida kontrollib Laporte plc, ümber kujundatud Degussa UK Holdings Ltd-ks; Peróxidos Orgánicos SA; FMC Foret SA; AC Treuhand AG ja hageja, nende osalemise tõttu kartellikokkulepetes, mille hulka kuulus üks põhikokkulepe ja mitu piirkondlikku kokkulepet EÜ artikli 81 tähenduses teatud orgaaniliste peroksiidide turgudel.

8 27. märtsil 2003 algatas komisjon ametliku menetluse ja võttis vastu vastuväiteteatise, millest seejärel hagejat teavitati. 13. juunil 2003 vaidlustas hageja sisuliselt nii oma põhikokkuleppes osalemise ulatuse kui kestuse ja täpsustas, et tal olid Peroxid Chemie ja Atochem/Atofinaga üksnes juhuslikud kokkupuuted aastail 1994 ja 1996. Samas kinnitas ta, et teiste kõnealuste ettevõtjatega ei ole tal kokkupuuteid olnud. Seetõttu on hageja võimaliku rikkumise menetlemine igal juhul aegunud.

9 10. detsembri 2003. aasta kirjaga teatas komisjon hagejale oma otsusest lõpetada hageja suhtes menetlus.

10 Lisaks määras komisjon 10. detsembri 2003. aasta otsusega 2005/349/EÜ EÜ asutamislepingu artikli 81 ja EMP lepingu artikli 53 alusel algatatud menetluses (Kaasus COMP/E-2/37.857 – Orgaanilised peroksiidid) (ELT 2005, L 110, lk 44) (edaspidi „peroksiidide otsus") Atochem/Atofinale, Peroxid Chemie'le, AC Treuhandile, Peróxidos Orgánicosele ja Degussa UK-le trahvi EÜ artikli 81 rikkumise eest. See otsus oli suunatud eespool loetletud äriühingutele, aga mitte hagejale.

11 Orgaaniliste peroksiidide otsuse resolutiivosa ei viidanud hageja osalusele tuvastatud rikkumises. Sellele vaatamata täpsustab selle otsuse põhjendus 78:

„Olles andnud asjaomastele ettevõtjatele võimaluse esitada vastuväidete kohta märkusi, otsustas komisjon [hageja] ja [FMC Foret'] osas menetluse lõpetada. Komisjon sedastab seoses [hagejaga], et ei ole võimalik tuvastada selle ettevõtja osalust ühes ja jätkuvas rikkumises pärast aegumise alguskuupäeva, 31. jaanuari 1997 […]."

12 Seejärel on peroksiidide otsuse põhjendustes 156–177 üksikasjalik kirjeldus hageja osaluse kohta AKZO kontserni, Atochem/Atofina ja Peroxid Chemie' vahel sõlmitud põhikokkuleppes, mis kestis ajavahemikul 1971–1999. Sisuliselt tuvastas komisjon, et hageja ei osalenud põhikokkuleppes otseselt ja formaalselt, vaid oli seotud olnud ajavahemikul 1993–1996 nii Atochem/Atofina ja Peroxid Chemie'ga toimunud konkurentsivastaste kohtumiste ja kontaktide kui viimastega delikaatse äriteabe vahetamise kaudu.

13 Lõpuks ütleb peroksiidide otsuse põhjendus 319:

„[Hageja] oli vastuväiteteatise adressaat. Sellest hoolimata ei ole käesolev otsus suunatud [hagejale] (vt põhjendus 78), kuna [hageja] osalust pärast 31. jaanuari 1997 ei olnud võimalik tõendada."

14 18. veebruari 2004. aasta kirjaga, millest teatati 19. veebruaril 2004, edastas komisjon hagejale peroksiidide otsuse koopia ja selle otsuse kokkuvõtte. Nimetatud kirjas teatas komisjon hagejale oma kavatsusest avaldada peroksiidide otsuse mittekonfidentsiaalne versioon ja selle kokkuvõte vastavalt määruse nr 17 artiklile 21 ning tegi hagejale ettepaneku teha kindlaks võimalikud lõigud, mis hageja meelest sisaldavad ärisaladusi või muud konfidentsiaalset teavet.

15 4. märtsi 2004. aasta kirjas taotles hageja, et komisjon kustutaks peroksiidide otsuse avaldamiseks ettenähtud versioonist kõik viited hagejale ja tema väidetavale seadustrikkuvale käitumisele, täpsemalt otsuse põhjendustes 15, 81, 106 (tabel 4) ja põhjendustes 120–123, 156–177, 184, 185, 188, 189, 202 ning 270 sisalduvad viited põhjusel, et hageja ei ole nimetatud otsuse adressaat ning et tema osas algatatud menetlus lõpetati (peroksiidide otsuse põhjendus 78). Peroksiidide otsuse teatud lõigud, milles hagejat süüdistatakse tuvastatud rikkumises osalemises, täpsemalt selle põhjendused 169 ja 176, mis hageja haldusmenetluses vaidlustas, on ebatäpsed. Igal juhul tuleb kustutada nii põhjenduses 45 (hageja turuosa), põhjenduses 106 (tabel 4), põhjendustes 168 ja 175 (S.-i nimi) kui põhjendustes 173–177 ja 510 (hageja üksikasjalik hindamine kolmanda isikuga peetud omandamisläbirääkimiste raames) sisalduvad ärisaladused.

16 6. aprilli 2004. aasta kirjas teatas komisjon hagejale, et ta kustutab kõik viited hagejale peroksiidide otsuse avaldamiseks mõeldud esialgses versioonis, lisades kirjale otsuse vastava mittekonfidentsiaalse koopia. Komisjon ei võtnud siiski seisukohta hageja konfidentsiaalse käsitlemise osas peroksiidide otsuse avaldamisele kuuluvas lõplikus versioonis.

17 13. aprilli 2004. aasta kirjas taotles hageja, et tema nimi kustutataks ka peroksiidide otsuse põhjendusest 15 ja tabelist 4, ning nõustus kõnealuse otsuse esialgse avaldamisega tingimusel, et nimetatud muudatused sisse viiakse.

18 22. juuni 2004. aasta kirjaga edastas komisjon hagejale peroksiidide otsuse esialgse mittekonfidentsiaalse versiooni, milles ei olnud ühtegi viidet hagejale, nii nagu see pidi avaldatama lähema aja jooksul komisjoni veebileheküljel.

19 28. juuni 2004. aasta kirjas teavitas komisjon hagejat oma kavatsusest jätta rahuldamata hageja konfidentsiaalse käsitlemise taotlus seoses tema mainimisega peroksiidide otsuse lõplikus avaldamisele kuuluvas versioonis. Selles otsuses tuvastas komisjon hageja toimepandud EÜ artikli 81 rikkumise, ilma et aegumise tõttu oleks talle sellegipoolest olnud võimalik trahvi määrata. Komisjon nõustus siiski peroksiidide otsuse mittekonfidentsiaalsest versioonist kustutama nii hageja halduri S.-i nime kui ka viited hageja üksikasjalikule hindamisele kolmanda isikuga peetud omandamisläbirääkimiste raames, ja asendama täpsed andmed hageja turuosade kohta turuosade vahemikega. Lõpuks teavitas komisjon hagejat võimalusest pöörduda ärakuulamise eest vastutava ametniku poole vastavalt otsuse 2001/462 artiklile 9, juhul kui hageja soovib jääda oma konfidentsiaalse käsitlemise taotluse juurde.

20 12. juuli 2004. aasta kirjas palus hageja ärakuulamise eest vastutaval ametnikul kustutada peroksiidide otsuse lõplikust avaldamiseks ettenähtud versioonist kõik viited hagejale vastavalt komisjoni veebileheküljel avaldatud esialgsele versioonile. Hageja kordas selles kirjas oma 4. märtsi 2004. aasta kirjas esitatud argumente ja täpsustas, et otsuse põhjendustes 15, 45, 61, 66, 71, 78, 81, 106 (tabel 4), põhjendustes 108, 120–123, 156–177, 184, 185, 188, 189, 202, 270, 271, 319, 328, 366, 399, 423 ja 510 ning sisukorra punktis 1.3.1 olevad ekslikud viited tema väidetava osalemise kohta tuvastatud rikkumises tuleb kustutada. Oma taotluse põhjenduseks väitis hageja, et kolmandad isikud võivad selliseid andmeid kasutada tõendusmaterjalina hageja vastu suunatud kahju hüvitamise hagides ning et need andmed võivad rikkuda tema mainet turul. Lisaks ei olnud komisjon pärast hagejasse puutuva uurimismenetluse lõpetamist enam pädev ei talle ette heitma EÜ artikli 81 vastu eksimist ega vastu võtma hageja huve kahjustavat sellekohast otsust. Lisaks jätab asjaolu, et hageja ei ole peroksiidide otsuse adressaat, ta lubamatult ilma otsese hagi esitamise võimalusest nimetatud otsuse vastu. Lõpuks on komisjoni lähenemine vastuolus aegumisnormide eesmärgiga ning õiguskindluse ja süütuse presumptsiooni põhimõtetega.

21 13. septembri 2004. aasta kirjas võttis ärakuulamise eest vastutav ametnik vastu esimese otsuse määruse nr 2001/462 artikli 9 kolmanda lõigu alusel. Selles otsuses keelduti kustutamast peroksiidide otsuse lõplikust avaldamiseks ettenähtud versioonist muid hagejale tehtud viiteid peale S.-i nime – s.o andmeid hageja üksikasjaliku hindamise kohta ja hageja turuosadele tehtud viiteid, mis oleks pidanud asendama turuosade vahemikega – põhjusel, et tegemist ei ole ärisaladustega, kuna ärisaladuse mõiste eeldab, et kõnealuse teabe avalikustamine kahjustab tugevasti puudutatud isiku huve. Ärakuulamise eest vastutav ametnik leidis esiteks seoses siseriikliku õiguse alusel esitada võidavate kahju hüvitamise hagide ohuga, et see oht ei kujuta iseenesest hageja huvide tõsist ja ebaõiglast kahjustamist, mis võiks õigustada vaidlusaluste andmete kaitset. Juhul kui liikmesriigi kohtusse esitatud hüvitisehagid on põhjendatud, on nende näol tegemist ühenduse ja liikmesriigi konkurentsiõiguse rikkumisele järgneva vastuvõetava tagajärjega. Ärakuulamise eest vastutav ametnik

täpsustas, et hageja ei ole peroksiidide otsuse adressaat ja et kuna selles ei tuvastata EÜ artikli 81 rikkumist hageja poolt, ei ole see liikmesriigi kohtutele siduv. Lisaks märkis ärakuulamise eest vastutav ametnik, et juhul, kui hageja osales tuvastatud kokkulepetes, on tema maine võimalik kahjustamine peroksiidide otsuse avaldamise paslik tagajärg. Lõpuks kinnitas ärakuulamise eest vastutav ametnik, et isegi oletades, et peroksiidide otsuses tuvastatu, mille kontrollimine ei ole ärakuulamise eest vastutava ametniku pädevuses, ei leia faktilist kinnitust, ei teki selle otsuse tagajärjel hagejale sellist tõsist ja kestvat kahju, mis muudaks vaidlusaluse informatsiooni ärisaladuseks.

22 Veel leidis ärakuulamise eest vastutav ametnik sama kirja eraldi jaotises pealkirjaga „Kaitseõiguse järgimine", et hageja kaitseõiguse tagamiseks peaks kustutama peroksiidide otsuse põhjendustes 176, 262 ja 328 sisalduvad viited hageja väidetavale osalusele Hispaania piirkondlikus kartellikokkuleppes, kuna arvestades, et neid asjaolusid ei olnud vastuväiteteatises mainitud, ei saanud hageja nende kohta oma märkusi esitada.

23 27. septembri 2004. aasta kirjas andis hageja teada oma kavatsusest esitada Esimese Astme Kohtule hagi ärakuulamise eest vastutava ametniku 13. septembri 2004. aasta kirjas sisaldunud otsuse peale jätta hageja konfidentsiaalse käsitlemise taotlus rahuldamata, ning taotles teda puudutavaid viiteid sisaldava peroksiidide otsuse lõpliku versiooni avaldamise edasilükkamist kuni kohtumenetluse lõpuni.

24 1. oktoobri 2004. aasta kirjas, mis sisaldas otsust (2004) D/204343 (edaspidi „vaidlustatud otsus"), kordas ärakuulamise eest vastutav ametnik oma 13. septembri 2004. aasta kirjas esitatud põhjendusi. Veel märkis ärakuulamise eest vastutav ametnik, et komisjon lükkab edasi peroksiidide otsuse avaldamise selle vaidlustatud

otsuses kirjeldatud kujul, kuni hagejal on olnud võimalus esitada Esimese Astme Kohtule ajutiste meetmete kohaldamise taotlus vastavalt EÜ artiklile 242.

25 15. oktoobri 2004. aasta kirjas teatas hageja ärakuulamise eest vastutavale ametnikule, et ei esita ajutiste meetmete kohaldamise taotlust, arvestades sedalaadi taotlustele väljakujunenud kohtupraktika poolt seatud rangeid tingimusi.

26 18. oktoobri 2004. aasta kirjas vastas ärakuulamise eest vastutav ametnik, et kuivõrd hageja loobus ajutiste meetmete kohaldamise menetluse algatamisest Esimese Astme Kohtus, ei ole enam takistusi peroksiidide otsuse lõpliku versiooni kavandatud avaldamisele.

27 Seejärel avaldas komisjon oma konkurentsi peadirektoraadi internetileheküljel peroksiidide otsuse mittekonfidentsiaalse versiooni, mis sisaldas viiteid hagejale ja muid hageja poolt vaidlustatud andmeid.

28 Esimese Astme Kohtu kantseleisse 10. detsembril 2004 saabunud avaldusega esitas hageja käesoleva hagi.

29 Ettekandja-kohtuniku ettekande põhjal otsustas Esimese Astme Kohus (kolmas koda) avada suulise menetluse. Poolte kohtukõned ja vastused Esimese Astme Kohtu küsimustele kuulati ära 8. juuni 2006. aasta kohtuistungil.

30 Hageja palub Esimese Astme Kohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus osas, milles see jätab rahuldamata tema taotluse kustutada peroksiidide otsuse lõplikust avaldatud versioonist kõik teda puudutavad viited;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

31 Komisjon palub Esimese Astme Kohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

A – *Tühistamistaotluse vastuvõetavus*

1. *Poolte argumendid*

32 Komisjon vaidleb vastu hageja põhjendatud huvi olemasolule ja seega käesoleva hagi vastuvõetavusele.

33 Komisjon leiab, et hagejal ei ole enam huvi peroksiidide selle otsuse vastu menetlust algatada, kuna viimane loobus Esimese Astme Kohtule ajutiste meetmete kohaldamise taotluse esitamisest ning kõnealune otsus on vahepeal koos vaidlusaluste andmetega avaldatud. Hageja on ise möönnud põhjendatud huvi puudumist oma 27. septembri 2004. aasta kirjas.

34 Komisjoni väitel ei ole hageja osundanud, mille poolest vaidlusalused avaldatud andmed kujutavad endas ärisaladust. Igal juhul ei kustutaks vaidlustatud otsuse võimalik tühistamine asjaolu, et kolmandad isikud on nimetatud andmed teadmiseks võtnud; ka on tõenäosus, et sarnane olukord tulevikus kordub, minimaalne. Seega on kaheldav, kas see tühistamine võiks kaasa tuua õiguslikke tagajärgi (Esimese Astme Kohtu 14. septembri 1995. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-480/93 ja T-483/93: Antillean Rice Mills jt *vs.* komisjon, EKL 1995, lk II-2305, punktid 59 ja 60).

35 Komisjoni arvates põhineb hagi ekslikul eeldusel, et vaidlusalused andmed on siduvad. Samas ei ole siduvad sellised rikkumistega seotud tõdemused – nagu need, mis hagejat puudutavad -, mis esinevad üksnes peroksiidide otsuse põhjendustes, ilma et nad oleks formaalselt väljendatud selle otsuse resolutiivosas (Euroopa Kohtu 16. detsembri 1975. aasta otsus liidetud kohtuasjades 40/73–48/73, 50/73, 54/73–56/73, 111/73, 113/73 ja 114/73: Suiker Unie jt *vs.* komisjon, EKL 1975, lk 1663, punkt 315; Esimese Astme Kohtu 28. aprilli 1994. aasta otsus kohtuasjas T-38/92: AWS Benelux *vs.* komisjon, EKL 1994, lk II-211, punkt 34; 6. aprilli 1995. aasta otsus kohtuasjas T-145/89: Baustahlgewebe *vs.* komisjon, EKL 1995, lk II-987, punktid 35, 55 jj ja 11. märtsi 1999. aasta otsus kohtuasjas T-156/94: Aristrain *vs.* komisjon, EKL 1999, lk II-645, avaldatud väljavõtetena, punkt 699). Seoses hageja argumendiga, mille kohaselt põhjendatud huvi tuleneb asjaolust, et vaidlustatud otsuse võimalik tühistamine oleks aluseks komisjoni vastu suunatud hagi puhul juhul, kui hagejalt mõistetaks siseriikliku kohtuvaidluse raames välja kahjutasu, leiab komisjon, et see argument on puhtalt oletuslik, ning meenutab, et hageja ei ole sellise otsuse adressaat, milles tuvastataks liikmesriigi kohtute jaoks siduvalt EÜ artikli 81 rikkumine.

36 Hageja väidab sisuliselt, et tema hagi vaidlustatud otsuse vastu on vastuvõetav.

2. *Esimese Astme Kohtu hinnang*

37 Esiteks tuleb märkida, et käesolev hagi on suunatud otsuse 2001/462 artikli 9 kolmanda lõigu alusel vastu võetud otsuse vastu, millega komisjon jättis osaliselt rahuldamata hageja esitatud konfidentsiaalse käsitlemise taotluse põhjusel, et see taotlus puudutas peroksiidide otsuse avaldamisele kuuluva mittekonfidentsiaalse versiooni teatud lõike. Käesoleva hagi eesmärgiks ei ole seega peroksiidide otsuse kui sellise õiguspärasuse vaidlustamine. Lisaks ei ole poolte vahel vaidlust selles, et hagi esitamise tähtaeg peroksiidide otsuse vastu, mille koopia esitati hagejale 19. veebruari 2004. aastal, on aegunud ja seetõttu on see otsus omandanud hageja suhtes seadusjõu niivõrd, kui see võib hagejale avaldada lõplikult siduvat õiguslikku mõju.

38 Isegi kui hagejal oli võimalus peroksiidide otsust õigeaegselt vaidlustada, aga ta ei kasutanud seda, ei tulene sellest, et tal puudub põhjendatud huvi vaidlustatud otsuse vaidlustamiseks. Selles osas tuleb meenutada, et sellise huvi eelduseks on, et vaidlustatud otsuse tühistamine hoiab iseenesest ära õiguslikud tagajärjed (vt eespool punktis 34 viidatud kohtuotsus Antillean Rice Mills jt *vs.* komisjon, punkt 59 ja selles viidatud kohtupraktika; vt selle kohta ka Euroopa Kohtu 24. juuni 1986. aasta otsus kohtuasjas 53/85: AKZO Chemie *vs.* komisjon, EKL 1986, lk 1965, punkt 21), et hagi võib oma tagajärjena tuua kasu poolele, kes selle esitas (vt analoogia korras Euroopa Kohtu 25. juuli 2002. aasta otsus kohtuasjas C-50/00 P: Unión de Pequeños Agricultores *vs.* nõukogu, EKL 2002, lk I-6677, punkt 21), ning et see on põhjendatud olemasoleva ja tegeliku huviga nimetatud akti tühistamise vastu (Esimese Astme Kohtu 17. oktoobri 2005. aasta määrus kohtuasjas T-28/02: First Data jt *vs.* komisjon, EKL 2005, lk II-4119, punkt 42).

39 Selles osas tuleb esiteks tõdeda, et küsimus, kas vaidlustatud otsuse tühistamine võiks olla hageja jaoks kasulik ja seetõttu olla põhjendatud huvi alus, sõltub ühe põhiküsimuse uurimisest, milleks on „ärisaladuse" mõiste otsuse 2001/462 artikli 9 esimese lõigu tähenduses, loetuna koostoimes määruse nr 17 artikli 21 lõikega 2. Eeldusel, et hageja esitatud konfidentsiaalse käsitlemise taotlus puudutab kas või osaliselt eespool nimetatud sätetes ettenähtud ärisaladusi – küsimus, mis tuleb lahendada käesoleva hagi põhjendatuse hindamisel –, oleks selle taotluse rahuldamata jätnud vaidlustatud otsus õigusvastane, kuna see kohaldaks nimetatud mõistet ebaõigesti. Seetõttu oleks vaidlustatud otsuse tühistamine hagejale soodne, kuna komisjon peaks EÜ artikli 233 kohaselt sellest tulenevast lähtuma peroksiidide otsuse avaldamisel, mis määruse nr 17 artikli 21 lõike 2 kohaselt peab arvestama hageja õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi.

40 Teiseks ei piisa vastupidi komisjoni arvamusele üksnes asjaolust, et vaidlusaluste andmete avaldamine on juba aset leidnud ning et kolmandad isikud on need juba võinud teada saada, selleks, et hagejal puuduks põhjendatud huvi vaidlustatud otsuse suhtes. Vastupidi, nende andmete jätkuv avalikustamine ei lõpeta hageja huvide, täpsemalt tema maine rikkumist, mis tähendab olemasolevat ja tegelikku huvi eespool punktis 38 osundatud kohtupraktika tähenduses. Lisaks võimaldab igasugune tõlgendus, mis paneb komisjonipoolse avaldamise või mitteavaldamise vastu esitatava hagi vastuvõetavuse sõltuvusse vaidlusalustest andmetest – ja seega komisjoni poolt loodud olukorrast, kus tegu on juba toime pandud –, komisjonil vältida kohtulikku kontrolli, avalikustades andmed isegi siis, kui see on õigusvastane.

41 Üldisema käsitluse kohaselt kinnitab eespool punktides 39 ja 40 olevat analüüsi kohtupraktika, mille kohaselt võib otsuse tühistamine ise kaasa tuua õiguslikke tagajärgi, nimelt kohustades komisjoni võtma Esimese Astme Kohtu otsuse täitmiseks vajalikke meetmeid vastavalt EÜ artiklile 233 ja vältides sellise teguviisi kordamist komisjoni poolt (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 9. novembri 1994. aasta otsus

kohtuasjas T-46/92: Scottish Football *vs.* komisjon, EKL 1994, lk II-1039, punkt 14 ja seal viidatud kohtupraktika). Samas toob käesolevas asjas vaidlustatud otsus just nimelt kaasa peroksiidide otsuse mittekonfidentsiaalse, hagejat puudutavatest lõikudest puhastamata versiooni jätkuva esitamise komisjoni konkurentsi peadirektoraadi veebileheküljel. Seetõttu kohustaks vaidlustatud otsuse võimalik, kas või osaline tühistamine komisjoni tulenevalt EÜ artiklist 233 teatavate vaidlusaluste lõikude avaldamise lõpetama.

42 Eelnevast lähtudes tuleb komisjoni esitatud asja läbivaatamist takistavad asjaolud tagasi lükata, ilma et oleks vajadust kontrollida poolte teisi selles kontekstis esitatud argumente.

B – *Põhiküsimus*

1. *Esialgne märkus*

43 Oma hagi toetuseks esitab hageja kolm väidet, mis tulenevad esiteks määruse nr 17 artikli 21 rikkumisest, teiseks komisjoni pädevuse puudumisest hagejale süüks pandud rikkumise tuvastamise otsuse vastuvõtmiseks ja avaldamiseks määruse nr 17 artiklite 3 ja 15 kohaselt ja kolmandaks sellest, et on rikutud hageja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele.

2. *Määruse nr 17 artikli 21 rikkumist käsitlev väide*

a) Poolte argumendid

44 Hageja väidab, et ainuüksi asjaolu, et ta ei ole peroksiidide otsuse adressaat, keelab komisjonil selles otsuses avaldada hagejaga seotud järeldusi.

45 Hageja väitel puudutab määruse nr 17 artikli 21 lõikes 2 ettenähtud avalikustamine üksnes huvitatud osapooli. Samas peab „[huvitatud] osapoole" mõiste selle artikli tähenduses silmas üksnes trahvi määramise otsuse adressaate, mitte puudutatud ettevõtjaid, kellele see otsus ei ole suunatud. Sellise otsuse avaldamine, mis sisaldab tõdemusi, mis süüstavad otsuse adressaatideks mitteolevaid ettevõtjaid, on viimaste jaoks karistuseks negatiivsete tagasilöökide tõttu, mida selline avaldamine nende mainele võib kaasa tuua, ja suurenenud ohu tõttu, et kolmandad isikud võivad esitada liikmesriikide kohtutele nende vastu kahju hüvitamise hagisid nimetatud otsusest tulenevate tõendite põhjal. Hageja arvates ei saa sellised ettevõtjad erinevalt otsuse adressaatidest ülalkirjeldatud ohtude vältimiseks ka nende tõdemuste põhjendatust kohtus vaidlustada, mistõttu nende õigus tõhusale kohtulikule kaitsele on lubamatult piiratud.

46 Kohtuistungil täpsustas hageja sisuliselt, viidates argumentatsioonile, mida ta arendas teise väite raames, ning Esimese Astme Kohtu 30. mai 2006. aasta otsusele kohtuasjas T-198/03: Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon (EKL 2006, lk II-1429), et komisjoni volitused otsuse avaldamiseks määruse nr 17 artikli 21 lõike 2 alusel on piiratud esiteks ametisaladuse kaitsega EÜ artikli 287 tähenduses, mis hõlmab ka selliste komponentide avaldamist, nagu need, mis on ette nähtud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta

Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) artiklis 4, ning teiseks 7. detsembril 2000 Nice'is välja kuulutatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta (EÜT C 364, lk 1) artiklis 48 sätestatud süütuse presumptsiooniga, millest lähtuvalt komisjoni avaldamisvolitusi tuleks hinnata. Süütuse presumptsiooni põhimõte keelab komisjonil avaldamast süüdistusi, mida asjassepuutuv ettevõtja pole saanud kohtulikult vaidlustada.

47 Seetõttu kujutab hageja väidetavat seadusvastast käitumist puudutavaid järeldusi sisaldava peroksiidide otsuse avaldamine endast määruse nr 17 artikli 21 lõike 2 rikkumist.

48 Komisjoni väitel ei mõjuta asjaolu, et peroksiidide otsus ei ole suunatud hagejale kui adressaadile, komisjoni volitusi avaldada see otsus kujul, mis sisaldab viiteid hagejale. See kehtib veelgi enam seetõttu, et hageja osales haldusmenetluses kuni selle lõpetamiseni tema suhtes.

49 Komisjoni arvates piirab temale määruse nr 17 artikli 21 lõike 2 lause teises osas antud avaldamispädevust üksnes kohustus arvestada ettevõtjate õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi. Seevastu selle lause esimene osa viitab üksnes avaldamise miinimumnõuetele, s.o et tuleb nimetada osapoolte nimed ja otsuse peamine sisu.

50 Kohtupraktika kinnitab seda tõlgendust, leides et nende miinimumnõuete ületamise puhul on avaldamine õiguspärane. Nii on õiguspärane trahvi määramise otsuse tervikteksti avaldamine, seda isegi juhul, kui määruse nr 17 artikli 15 kohaldamisel

vastuvõetud otsused ei ole osaks nimetatud määruse artikli 21 lõikes 1 mainitud otsustest (Euroopa Kohtu 15. juuli 1970. aasta otsus kohtuasjas 41/69: Chemiefarma *vs.* komisjon, EKL 1970, lk 661, punktid 101–103 ja 14. juuli 1972. aasta otsus kohtuasjas 54/69: Francolor *vs.* komisjon, EKL 1972, lk 851, punktid 30 ja 31). Seetõttu leidis komisjon vaidlustatud otsuses viidatud kohtupraktika põhjal õigesti, et ta võib avaldada ka otsused või nende osad, mille jaoks teisene õigus ei näe ette avaldamise kohustust, tingimusel et selle tulemusel ei avaldataks ärisaladusi.

51 Komisjon väidab lisaks, et isegi eeldusel, et määruse nr 17 artikli 21 lõike 2 lause esimeses osas olev väljend „[huvitatud] osapool" tähistab üksnes otsuse adressaate, ei tulene selle lause teises osas kasutatud laiemast mõistest „ettevõtja" – ja mitte „[huvitatud] osapool" –, et avaldatud otsuses ei võiks mainida ka teisi isikuid peale huvitatud osapoolte.

52 Komisjon leiab ka, et peroksiidide otsuses esinevad hagejat puudutavad mittesiduvad andmed, mis ei ole formaalselt väljendatud selle otsuse resolutiivosas, ei ole kohtupraktika kohaselt (Euroopa Kohtu 14. detsembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-344/98: Masterfoods ja HB, EKL 2000, lk I-11369, punkt 52) komisjoni sellise otsuse esemeks, mida liikmesriigi kohtud peaks arvestama võimaliku kahju hüvitamise hagi raames (Esimese Astme Kohtu 22. märtsi 2000. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-125/97 ja T-127/97: Coca-Cola *vs.* komisjon, EKL 2000, lk II-1733, punkt 86). Käesoleval juhul saavad seega peroksiidide otsuse põhjendustes esinevad komisjoni hinnangud olla tühistamishagi esemeks ainult selles osas, milles nad süüstava akti põhjendustena pakuvad vajalikku tuge selle resolutiivosa jaoks (Esimese Astme Kohtu 17. septembri 1992. aasta otsus kohtuasjas T-138/89: NBV ja NVB *vs.* komisjon, EKL 1992, lk II-2181, punkt 31; 8. oktoobri 1996. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-24/93–T-26/93 ja T-28/93: Compagnie maritime belge transports jt *vs.* komisjon, EKL 1996, lk II-1201, punkt 150 ja 7. oktoobri 1999. aasta otsus kohtuasjas T-228/97: Irish Sugar *vs.* komisjon, EKL 1999, lk II-2969, punkt 178). Seevastu need otsuse põhjenduses olevad andmed, mis ei anna tuge resolutiivosale, ei kahjusta

ei huvitatud ega kolmandaid isikuid. Sellest järeldub, et komisjon leidis vaidlustatud otsuses õigesti, et peroksiidide otsus ei ole otsus, milles tuvastataks liikmesriigi kohtute jaoks siduvalt EÜ artikli 81 rikkumine.

53 Peroksiidide otsus ei sisalda hageja kohta ühtegi siduvat tõdemust, mis võiks liikmesriigi kohtuniku sõltumatut hinnangut mõjutada; see sisaldab vaid hageja käitumise kirjeldust, et hõlbustada nimetatud otsuse adressaatide rikkumise algupära ja konteksti mõistmist. Seetõttu on välistatud, et hageja vastu võidakse liikmesriigi kohtusse esitada kahju hüvitamise hagisid, ilma et tal oleks võimalik end kaitsta. Täpsemalt, vastupidi hageja väidetele ei saa peroksiidide otsust kasutada otsustava tõendina tema vastu ning see ei saa märkimisväärselt lihtsustada tõendite hindamist kolmandate isikute poolt sellise kohtuvaidluse raames.

54 Lisaks leiab komisjon, et nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 asutamislepingu artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikkel 30 – säte, mis vahetas välja määruse nr 17 artikli 21 ja laiendas avalikustamise tingimusi, et edaspidi otseselt hõlmata sanktsioone ja piiranguid kehtestavad otsused – kinnitab tema seisukohta ning sellega ei ole sugugi vastuolus komisjoni varasem avalikustamispraktika. Avalikustamise eesmärk on ühest küljest tagada halduse läbipaistvus ja teisest küljest, eelkõige seoses sanktsioone määravate otsustega, olla ennetav, vastavalt eespool punktis 50 viidatud Euroopa Kohtu kohtuotsuses Chemiefarma *vs.* komisjon tunnustatud üldpreventiivse eesmärgiga. Komisjoni väitel ei peaks väidetav hageja karistamine, mis seisnes vaidlusaluste andmete avaldamises, seadma kahtluse alla üldpreventiivset eesmärki ega muutma aegumisnormide ulatust, laiendades nende kohaldamisala nii, et komisjoni avaldamisvolitused seetõttu kitsenevad. Selles osas toonitab komisjon, et seoses sanktsioonide kohaldamise aegumistähtajaga sätestab määruse nr 1/2003 artikkel 25 nüüdsest otsesõnu: „artiklitel 23 ja 24 põhineva[d] komisjoni volitus[ed]" ja ei viita seega otsuste avaldamisele nimetatud määruse artikli 30 alusel.

55 Lõpuks tugines komisjon kohtuistungil eespool punktis 46 viidatud kohtuotsuses Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon jõutud lahendusele (punkt 89), milles leitakse, et kartelli puudutavate faktiliste asjaolude lisamine trahvide määramise otsusesse ei saa sõltuda tingimusest, et komisjon on pädev tuvastama vastavat rikkumist, või sellest, et komisjon tegelikult sellise rikkumise ka tuvastas, ning et on õiguspärane, kui komisjon kirjeldab rikkumist tuvastavas ning karistust määravas otsuses karistava teoga seotud faktilist ja ajaloolist konteksti. Komisjon toonitas ka, et selle kohtuotsuse kohaselt kehtib sama kõnealuse kirjelduse avaldamise kohta, mis võib aidata huvitatud avalikkusel saada täielikult aru nimetatud otsuse põhjendustest ning et selliste asjaolude lisamise otstarbekus on komisjoni otsustada.

56 Seetõttu tuleks väide, mis tugineb määruse nr 17 artikli 21 lõike 2 rikkumisele, tagasi lükata.

b) Esimese Astme Kohtu hinnang

Esialgne märkus

57 Oma esimeses väites vaidlustab hageja sisuliselt komisjoni volituste ulatuse avaldada määruse nr 17 artikli 21 lõike 2 alusel määruse nr 17 põhjal vastu võetud otsus, mis ei ole hagejale suunatud ja mille põhjendustes, mitte resolutiivosas, on komisjon tuvastanud hageja poolt toime pandud rikkumise. Selle väite toetuseks toob hageja sisuliselt välja, et esiteks ei ole tema puhul tegemist „[huvitatud] osapoolega" määruse nr 17 artikli 21 lõike 2 esimese lauseosa tähenduses, kes võiks olla sellise avaldamise

objektiks, ning et teiseks kahjustab peroksiidide otsuse avaldamine teda seetõttu, et see avalikustab ametisaladuse alla kuuluvad komponendid EÜ artikli 287 tähenduses.

58 Esimese Astme Kohus leiab, et õige on alustada esimese väite teise osa põhjendatuse uurimisega seoses komisjoni avaldamisvolituste ulatusega lähtuvalt EÜ artiklist 287.

Määruse nr 17 artiklist 21 tulenevate komisjoni avaldamisvolituste ulatus

59 Kõigepealt tuleb esialgse märkusena meenutada komisjoni avaldamisvolituste ulatust reguleeriva määruse nr 17 artikli 21 sisu.

60 Esiteks loetleb määruse nr 17 artikli 21 lõige 1 nende otsuste liigid, mida komisjonil on õigus avalikustada; vastavalt kohtupraktikale tuleb sinna nimekirja lisada sama määruse artikli 15 alusel tehtud trahvi määramise otsused (vt selle kohta eespool punktis 50 viidatud kohtuotsused Chemiefarma *vs.* komisjon, punktid 101–104 ja Francolor *vs.* komisjon, punktid 30 ja 31). Lisaks näeb nimetatud määruse artikli 21 lõike 2 esimene lauseosa ette, et „[a]valdamisel nimetatakse osapoolte nimed ja otsuse peamine sisu". Veel peab komisjon vastavalt nimetatud määruse artikli 21 lõike 2 teise lauseosa kohaselt arvestama „ettevõtjate õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi".

61 Üldiselt tuleb kõigepealt märkida, et isegi kui õigusakti avaldamist ei nähta sõnaselgelt ette lepingute või muu üldkohaldatava õigusaktiga, tuleneb asutamislepingutega loodud süsteemist, täpsemalt EL lepingu artiklist 1, EÜ artiklitest 254 ja 255 ning avatuse põhimõttest ja seal asutatud institutsioonide tegevuse läbipaistvuse maksiimist, et avaldamist sõnaselgelt käskivate või keelavate sätete puudumisel on institutsioonide õigus teavitada avalikkust vastuvõetud aktidest reegliks. Sellest reeglist on ka erandeid, kus ühenduse õigus keelab eelkõige ametisaladuse hoidmist tagavate sätete abil selliste dokumentide või dokumentides sisalduva kindla informatsiooni avalikustamise. Järelikult ei ole määruse nr 17 artikli 21 lõike 2 eesmärgiks piirata komisjoni õigust avaldada vabatahtlikult otsuse nõutavast miinimumist täielikum versioon ning lisada versiooni informatsiooni, mille avaldamine ei ole nõutav, tingimusel et selle informatsiooni avalikustamine ei lähe vastuollu ametisaladuse kaitsmisega (eespool punktis 46 viidatud kohtuotsus Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon, punktid 69 ja 79).

62 Lisaks tuleb meenutada, et määruse nr 17 artikli 21 lõike 2 lause teise osa puhul on sarnaselt sama määruse artikliga 20 tegemist EÜ artiklis 287 kehtestatud ärisaladuse täpsustamisega ühenduse tuletatud õiguses ning et otsuse 2001/462 artiklis 9 sätestatud menetluse eesmärgiks on täita menetlusnõudeid, mida Euroopa Kohus on sellega seoses tunnustanud eespool punktis 38 viidatud kohtuotsuses AKZO Chemie *vs.* komisjon (eeskätt punktid 29 ja 30; vt selle kohta ka eespool punktis 46 viidatud kohtuotsus Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon, punkt 28). Seega kehtib see menetlus juhul, kui komisjon soovib konkurentsi vallas toimuva menetluse raames avaldada andmeid, mis võivad ohustada ärisaladuse kaitse põhimõtet EÜ artikli 287 (esimene ja teine lõik) tähenduses ja seda olenemata avaldamise vormist, sinna hulka kuulub ka avaldamine Euroopa Ühenduste Teatajas (kolmas lõik) või internetis.

63 Esimese Astme Kohus sedastab järgmiseks, et ei EÜ artiklis 287 ega määruses nr 17 ei ole täpsemalt märgitud, milline informatsioon peale ärisaladuse kuulub ametisaladuse

alla. EÜ artikli 287 (mis keelab „avalikustada ametisaladuse pidamise kohustuse alla kuuluvat informatsiooni, iseäranis informatsiooni, mis puudutab ettevõtjaid, nende ärisuhteid või nende kulutuste komponente") lahtiseks jäetud sõnastusest, määruse nr 2842/98 artikli 13 lõikest 1 ja kohtupraktikast tuleneb siiski, et „ametisaladuse pidamise kohustuse alla kuuluva informatsiooni" mõiste hõlmab peale ärisaladuse ka muud salajast informatsiooni (Euroopa Kohtu 7. novembri 1985. aasta otsus kohtuasjas 145/83: Adams *vs.* komisjon, EKL 1985, lk 3539, punkt 34; Esimese Astme Kohtu 18. septembri 1996. aasta otsus kohtuasjas T-353/94: Postbank *vs.* komisjon, EKL 1996, lk II-921, punkt 86).

64 Sellest „ametisaladuse pidamise kohustuse alla kuuluva informatsiooni" mõiste laiast käsitlemisest tuleneb, et määruse nr 17 artiklit 21 ja otsuse 2001/462 artiklit 9 tuleb tõlgendada nii, et nad kohalduvad sarnaselt määruse nr 2842/98 artikli 13 lõikele 1 nii ärisaladustele kui muule konfidentsiaalsele informatsioonile. Lisaks tuleb märkida, et informatsiooni (millest ametisaladuse kaitse on nõutav EÜ artikli 287 alusel) konfidentsiaalsus võib tuleneda ka muudest ühenduse esmase või teisese õiguse sätetest, nagu eespool punktis 46 osundatud määruse nr 1049/2001 artiklist 4, EÜ artiklist 286 või Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. detsembri 2000. aasta määrusest (EÜ) nr 45/2001 üksikisikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ühenduse institutsioonides ja asutustes ning selliste andmete vaba liikumise kohta (EÜT 2001, L 8, lk 1; ELT eriväljaanne 13/26, lk 102) (vt selle kohta ka eespool punktis 46 viidatud kohtuotsus Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon, punktid 34 ja 35).

65 Kui ärisaladust või muud ametisaladuse alla kuuluvat informatsiooni üldiselt käsitleda, siis on eelkõige vajalik, et informatsioon oleks teada piiratud arvule isikutele. Lisaks peab olema tegemist informatsiooniga, mille avalikustamine võib põhjustada olulist kahju informatsiooni esitanud isikule või kolmandatele isikutele (eespool punktis 63 viidatud kohtuotsus Postbank *vs.* komisjon, punkt 87 ning vt ka komisjoni 22. detsembri 2005. aasta teatise (2005/C 325/07) komisjoni toimikutele juurdepääsureeglite kohta EÜ asutamislepingu artiklite 81 ja 82, EMP lepingu artiklite 53,

54 ja 57 ning nõukogu määruse (EÜ) nr 139/2004 kohaldamise juhtudel (ELT C 325, lk 7) punkte 3.2.1 ja 3.2.2). Lõpuks on vajalik, et huvid, mida võidakse informatsiooni avalikustamisega kahjustada, on objektiivselt kaitstavad. Informatsiooni konfidentsiaalsuse hindamisel tuleb seega omavahel tasakaalu viia õigustatud huvid, mis vastanduvad informatsiooni avalikustamisele, ning üldine huvi, mis nõuab, et ühenduse institutsioonide tegevus oleks nii avalik kui võimalik (vt eespool punktis 46 viidatud kohtuotsus Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon, punkt 71).

66 Sellest nähtub esiteks, et kui ärakuulamise eest vastutav ametnik teeb vastavalt otsuse 2001/462 artikli 9 kolmandale lõigule otsuse, ei tohi ta piirduda selle kontrollimisega, kas määruse nr 17 alusel tehtud ning avaldamiseks mõeldud otsuse versioonis on ärisaladust sisaldavat teavet või sarnast kaitset omavaid muid andmeid, vaid ta peab samuti kontrollima, kas see versioon sisaldab muud informatsiooni, mida ei saa avalikustada avalikkusele kas informatsiooni eriliselt kaitsvate ühenduse õigusnormide tõttu või seetõttu, et kõnealune informatsioon on oma laadilt ametisaladus (vt eespool punktis 46 viidatud kohtuotsus Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon, punkt 34). Teiseks peab Esimese Astme Kohus õiguspärasuse kontrollimise käigus jälgima, kas ärakuulamise eest vastutav ametnik peab kinni oma eespool määratletud pädevuse piiridest, ning seega kindlaks tegema, kas nimetatud ametnik on antud juhul ametisaladuse kaitset nõuetekohaselt rakendanud. Teisalt ei saa Esimese Astme Kohus ärakuulamise eest vastutavale ametnikule ette heita avaldatava otsuse vastuvõtmisel komisjoni tehtud vigade parandamata jätmist, kuna selliste vigade kontrollimine ei ole tema pädevuses. Seega ei saa Esimese Astme Kohus tõstatada ei avaldamisele kuuluva otsuse formaalse õiguspärasuse ega sisulise põhjendatuse küsimust, isegi kui see otsus võib sisaldada tõsiseid vigu.

67 Küsimust, kas ja mil määral on hageja poolt vaidlustatud andmed kaitstud ametisaladusega EÜ artikli 287 alusel, tuleb hinnata eespool punktides 59–66 käsitletud põhimõtetest lähtudes.

Vaidlusaluste andmete kaitse ametisaladusega

– Üldine märkus

68 Eelnevast lähtudes tuleb uurida, kas vaidlusaluste andmete puhul on tegemist ametisaladuse alla kuuluva informatsiooniga EÜ artikli 287 sellises tähenduses, nagu seda on tõlgendatud eespool punktides 63 ja 65, ning eeskätt kontrollida, kas nende avaldamine võib põhjustada hagejale olulist kahju.

– Ärakuulamise eest vastutava ametniku poolt arvesse võetud ametisaladuse kaitsmise aspektid

69 Esimese Astme Kohus meenutab kõigepealt, et pärast peroksiidide otsuses teatavate hagejat puudutavate lõikude avaldamise vaidlustamist ja nende andmete konfidentsiaalse käsitlemise taotluse esitamist hageja poolt on ärakuulamise eest vastutav ametnik vaidlustatud otsuses piirdunud selle küsimuse hindamisega, kas hageja poolt vaidlustatud andmete puhul on tegemist ärisaladusega, mille avaldamine võib kahjustada tema õigustatud huve.

70 Järgnevalt tuleb välja tuua, et kuigi ärakuulamise eest vastutav ametnik piiritles oma kontrolli objekti niiviisi formaalselt, võttis ta siiski oma hinnangu raames seisukoha ka osas, kas vaidlusaluste andmete avalikustamise tekitab kahju, ning seega ka osas, kas need kujutavad endast ärisaladust. Nii on ärakuulamise eest vastutav ametnik ühest küljest kontrollinud, kas vaidlusaluste andmete avalikustamine võis varustada

kolmandaid isikuid tõendusmaterjaliga, mis võimaldaks neil liikmesriikide kohtutes esitada hageja vastu kahju hüvitamise hagisid, ja teisest küljest, kas taoline avaldamine võiks oluliselt kahjustada hageja mainet turul.

71 Eelnevast, näiteks eespool punktist 21 tuleneb, et ärakuulamise eest vastutav ametnik on vastuses hageja esitatud konfidentsiaalse käsitlemise taotlusele andnud hinnangu ka küsimusele, kas vaidlusaluste andmete puhul on peale ärisaladuse tegemist ka muu salajase informatsiooniga. Selles osas jõudis ärakuulamise eest vastutav ametnik järeldusele, et hageja huvi vaidlusaluste andmete kustutamiseks peroksiidide otsuse lõplikust avaldamiseks mõeldud versioonist ei ole piisav.

– Vaidlusaluse otsuse põhjendatus ametisaladuse kaitse osas

72 Esimese Astme Kohus tuletab meelde, et konkurentsiõiguse rikkumise eest komisjoni poolt trahvitud ettevõtja huvi, et etteheidetud rikkumise üksikasju ei avalikustataks avalikkusele, ei vääri erilist kaitset, arvestades esiteks avalikkuse huvi saada võimalikult laiaulatuslikult teada komisjoni tegevuse põhjuseid, ettevõtjate huvi teada, millise tegevuse eest võidakse neile määrata karistusi, ning rikkumise tõttu kahju kannatanud isikute huvi saada teada üksikasju, et vajaduse korral esitada nõudeid karistatud ettevõtjate vastu, ning teiseks arvestades selle ettevõtja võimalust antud otsus kohtulikult vaidlustada (eespool punktis 46 viidatud kohtuotsus Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon, punkt 78). Esimese Astme Kohus leiab, et see seisukoht kohaldub *mutatis mutandis* ka ettevõtja rikkumise tuvastamise otsustele, mille menetlus on aegunud tulenevalt määruse nr 2988/74 artiklist 1, s.o otsustele, mille tegemise õigus tuleneb vaikimisi määrusest nr 17 alusel, kui komisjonil

on sellekohane õigustatud huvi (vt Esimese Astme Kohtu 6. oktoobri 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-22/02 ja T-23/02: Sumitomo Chemical ja Sumika Fine Chemicals *vs.* komisjon, EKL 2005, lk II-4065, punktid 60–63).

73 Selle vaatamata tuleb märkida, et eespool punktis 72 viidatud kohtupraktika kohaldamine eeldab, et tuvastatud rikkumine esineb vähemasti selle otsuse resolutiivosas ja et see oleks suunatud asjassepuutuvale ettevõtjale, nii et tal oleks võimalik see otsus kohtulikult vaidlustada. Selles osas tuleb meenutada, nii nagu komisjon isegi on välja toonud, et olgu otsuse põhjendused millised tahes, õiguslikke tagajärgi, sh kahjulikke, loob üksnes resolutiivosa. Seevastu otsuse põhjendustes esitatud hinnangud ei saa iseenesest olla tühistamishagi esemeks. Ühenduse kohus võib nende seaduslikkust kontrollida ainult niivõrd, kui nad kahjustava õigusakti põhjendustena osutavad vajalikku tuge selle akti resolutiivosale (Euroopa Kohtu 28. jaanuari 2004. aasta otsus kohtuasjas C-164/02: Madalmaad *vs.* komisjon, EKL 2004, lk I-1177, punkt 21; Esimese Astme Kohtu 19. märtsi 2003. aasta otsus kohtuasjas T-213/00: CMA CGM jt *vs.* komisjon, EKL 2003, lk II-913, punkt 186), ja täpsemalt, kui need põhjendused võivad muuta kõnealuse õigusakti resolutiivosas otsustatu sisu (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 20. novembri 2002. aasta otsus kohtuasjas T-251/00: Lagardère ja Canal+ *vs.* komisjon, EKL 2002, lk II-4825, punktid 67 ja 68).

74 Samas tuleneb käesolevas asjas eelnevast, et sõltumata küsimusest, kas komisjon tuvastas põhjendatult peroksiidide otsuse põhjendustes hagejale omistatud rikkumise, ei olnud viimasel vastava tuvastuse puudumisel resolutiivosas võimalik olla kohtumenetluse pool seda otsust vaidlustavas menetluses. Seetõttu oleks hageja poolt Esimese Astme Kohtule peroksiidide otsuse vastu vaidlusaluste andmete põhjendatuse kontrollimiseks esitatud hagi olnud igal juhul vastuvõetamatu, isegi juhul, kui see oleks olnud esitatud EÜ artikli 230 viiendas lõigus ettenähtud tähtaja jooksul (vt selle kohta eespool punktis 52 viidatud kohtuotsus Compagnie maritime belge transports jt *vs.* komisjon, punkt 150).

75 Lisaks tuleb, nii nagu hageja rõhutab, komisjoni pädevuse ulatust võtta vastu ja avalikustada otsuseid määruse nr 17 alusel ja ametisaladuse kaitse ulatust tõlgendada lähtuvalt ühenduse õiguse lahutamatuks osaks olevatest üldpõhimõtetest ja põhiõigustest, täpsemalt lähtuvalt süütuse presumptsiooni põhimõttest – mida kinnitab 7. detsembril 2000 Nice's välja kuulutatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta (EÜT C 364, lk 1) artikkel 48 –, mis kohaldub rikkumistele ettevõtjatega seotud konkurentsieeskirjade rikkumiste suhtes, mille tagajärjeks võib olla trahvide või karistusmaksete määramine (Euroopa Kohtu 8. juuli 1999. aasta otsus kohtuasjas C-199/92 P: Hüls *vs.* komisjon, EKL 1999, lk I-4287, punkt 150; Esimese Astme Kohtu 8. juuli 2004. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-67/00, T-68/00, T-71/00 ja T-78/00: JFE Engineering jt *vs.* komisjon, EKL 2004, lk II-2501, punkt 178; eespool punktis 72 viidatud kohtuotsus Sumitomo Chemical ja Sumika Fine Chemicals *vs.* komisjon, punktid 104 ja 105).

76 Teiseks tuleb märkida, et süütuse presumptsioon tähendab seda, et kõiki süüdistatavaid peetakse süütuks kuni nende süü on õiguslikult kindlaks tehtud. Süütuse presumptsiooniga on seega vastuolus rikkumises süüdistava isiku vastutuse formaalne tuvastamine või sellele vihjamine menetlust lõpetavas otsuses, ilma et sellel isikul oleks olnud võimalik kasutada kaitseõiguse kasutamisega kaasnevaid garantiisid tavalist käiku järgiva ja vaidluse sisu alusel põhjendatud otsuseni jõudva menetluse raames (eespool punktis 72 viidatud otsus kohtuasjas Sumitomo Chemical ja Sumika Fine Chemicals *vs.* komisjon, punkt 106). Lisaks, rikkumises süüdistatava isiku süü on lõplikult kindlaks tehtud alles siis, kui seda rikkumist tuvastav otsus on omandanud seadusjõu, mis tähendab kas seda, et asjassepuutuv isik ei ole selle vastu esitanud hagi EÜ artikli 230 viiendas lõikes ettenähtud tähtaja jooksul, või et sellise hagi esitamise järel on kohtuvaidlus lõplikult lõpetatud, s.o lõpetatud nimetatud otsuse seaduslikkust kinnitava kohtuotsusega.

77 Seetõttu ei saa õiguslikult kindlaks tehtuks pidada selliseid järeldusi, mida süüdimõistetud isikul ei ole olnud võimalik ühenduse kohtutes vaidlustada, kuigi ta vaidleb vastu nende põhjendatusele. Sellistel järeldustel kohtuliku kontrolli võtmine ja nende õigusvastasuse korral kohtulikult parandamata jätmine on süütuse presumptsiooniga

ilmselgelt vastuolus. Teistsugune lähenemine kahjustaks täitev- ja kohtuvõimu vahelist funktsioonide jaotust ja institutsionaalset tasakaalu, kuna vaidluse korral peaks üksnes kohus lõplikult otsustama, kas on piisavalt tõendeid selle kohta, et teatav ettevõtja on toime pannud konkurentsieeskirjade rikkumise.

78 Esimese Astme Kohus leiab lisaks, et niivõrd, kui teatava ettevõtja poolt toimepandud rikkumisega seotud järeldustel on puutumus süütuse presumptsiooni põhimõtte kohaldamisega, tuleb neid käsitleda avalikkuse jaoks konfidentsiaalsena ja seega oma laadilt ametisaladusena. See põhimõte tuleneb eelkõige vajadusest austada asjassepuutuva isiku mainet ja au, niivõrd kui ta ei ole veel lõplikult süüdi mõistetud (vt analoogia korras Esimese Astme Kohtu 15. märtsi 2006. aasta otsus kohtuasjas T-15/02: BASF *vs.* komisjon, EKL 2006, lk II-497, punkt 604). Selliste komponentide konfidentsiaalsust kinnitab määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 1 punkt b, mille kohaselt on kaitstud informatsioon, mille avaldamine kahjustaks eraelu puutumatust ja isikupuutumatust. Viimaseks ei tohiks sellise informatsiooni konfidentsiaalsus sõltuda küsimusest, kas ja mil määral võiks neil olla tõendusjõudu siseriiklikus kohtuvaidluses.

79 Selles osas ei saa kostja tugineda eespool punktis 46 viidatud kohtuotsuse Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon punktile 89, kuna selles esitatud Esimese Astme Kohtu hinnang ei puuduta käesoleva vaidluse aluseks olevale olukorrale sarnast olukorda, mille puhul hageja on jäetud ilma võimalusest vaidlustada peroksiidide otsuses sisalduvaid teda puudutavaid väiteid (eespool punktis 46 viidatud kohtuotsus Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon, punkti 78 lõpuosa). Samas tuleneb eespool punktides 72 ja 73 viidatud kohtupraktikast, et komisjon ei oleks tohtinud teha rikkumist tuvastavat otsust pärast aegumistähtaja möödumist, kui ta ei põhjenda sellisele tuvastamisele asumist õigusliku huvi olemasoluga ja kui asjassepuutuval ettevõtjal ei ole mingit võimalust allutada tuvastatu ühenduse kohtute kontrollile (vt selle kohta ka eespool punktis 52 viidatud kohtuotsus Coca-Cola *vs.* komisjon, punkt 86).

80 Käesoleval juhul ei olnud hagejal nähtuvalt eespool punktis 74 tuvastatust võimalik olla kohtumenetluse pool peroksiidide otsuse vastu algatatud menetluses, kuna teda ei olnud nimetatud rikkumises osalejana resolutiivosas, olgugi et hageja vaidles vastu selle otsuse põhjenduste paikapidavusele osas, milles need tuvastasid tema osalemise õigusrikkumises. Selline olukord on vastuolus süütuse presumptsiooni põhimõttega ja rikub ametisaladuse kaitsmise kohustust, nii nagu neid on tõlgendatud eespool punktides 75–78; need nõuavad, et hageja mainet ja au peab kaitsma. Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et vaidlusaluste andmete puhul on tegemist informatsiooniga, mis oma laadilt on ametisaladus EÜ artikli 287 tähenduses. Selles osas tuleb veel välja tuua, et komisjon möönis ise kohtuistungil, et ta oleks võinud avaldada peroksiidide otsuse, piirdudes hageja osaluse tuvastamisega haldusmenetluses, ning lõpetas tema osas uurimise aegumise tõttu. Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et puudub avalik huvi vaidlusaluste andmete avaldamiseks, mis kaaluks üles hageja õigustatud huvi neid kaitsta.

81 Eelnevast järeldub, et ärakuulamise eest vastutav ametnik kohaldas ebaõigesti ametisaladuse kaitsmise kohustust, leides et vaidlusalused andmed ei vääri kaitsmist ning nende avaldamine ei kujuta endast hageja huvide tõsist ja ebaõiglast kahjustamist. Seetõttu tuleb vaidlustatud otsus tühistada osas, milles see lükkab tagasi hageja esitatud konfidentsiaalse käsitlemise taotluse, ilma et oleks vajadust teha otsust hageja esitatud ülejäänud väidete ja etteheidete kohta.

Kohtukulud

82 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud komisjoni kahjuks, mõistetakse kohtukulud vastavalt hageja nõuetele välja kostjalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (kolmas koda)

otsustab:

1. Tühistada komisjoni 1. oktoobri 2004. aasta otsus (2004) D/204343.

2. Mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Jaeger Azizi Cremona

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 12. oktoobril 2007 Luxembourgis.

Kohtusekretär Koja esimees

E. Coulon M. Jaeger

Sisukord

Õiguslik raamistik ..... II - 4232

Asjaolud, menetlus ja poolte nõuded ..... II - 4235

Õiguslik käsitlus ..... II - 4242

A – Tühistamistaotluse vastuvõetavus ..... II - 4242

1. Poolte argumendid ..... II - 4242

2. Esimese Astme Kohtu hinnang ..... II - 4244

B – Põhiküsimus ..... II - 4246

1. Esialgne märkus ..... II - 4246

2. Määruse nr 17 artikli 21 rikkumist käsitlev väide ..... II - 4247

a) Poolte argumendid ..... II - 4247

b) Esimese Astme Kohtu hinnang ..... II - 4251

Esialgne märkus ..... II - 4251

Määruse nr 17 artiklist 21 tulenevate komisjoni avaldamisvolituste ulatus ..... II - 4252

Vaidlusaluste andmete kaitse ametisaladusega ..... II - 4256

– Üldine märkus ..... II - 4256

– Ärakuulamise eest vastutava ametniku poolt arvesse võetud ametisaladuse kaitsmise aspektid ..... II - 4256

– Vaidlusaluse otsuse põhjendatus ametisaladuse kaitse osas ..... II - 4257

Kohtukulud ..... II - 4261